

La costa de l'«eurocheque»

Els roben a Europa, a Barcelona els falsifiquen i a les comarques del sud del País Valencià es consuma l'estafa

El canvi d'«eurocheques» trucats esdevé així una més de les formes d'ocupació a què la nostra costa es veu sotmesa per les màfies internacionals. Milers de milions hi són en joc.

Ismael López

Aquell client parlava perfectament l'anglès. Tan sols un lleuger accent, com una espurna d'indi americà, podia suggerir que no es tractava, tanmateix, d'un turista més a la recerca del sol d'estiu. I quan fou detingut per la policia oriolana es pogué comprovar que M.R.F. tenia 66 anys, estava fitxadíssim i era uruguaià. Un vell conegut de la policia, per cert: «correu» habitual al servei de bandes internacionals de falsificadors dedicades al canvi de *traveller-xecs* o «eurocheques» en diners en metàl·lic.

«iNo hi torne més!, jno hi torne més!», repetia l'enviat uruguaià davant el grup policial especialitzat en delinqüència internacional que se'l tenia més que vist. S'havia pegat una bona pallissa viatjant tota la nit en un dels busos Bacoma, amb l'esperança que la jornada li resultàs esplèndida a la fi, ja que M.R.F. ja havia cobrat tres euroxecs a la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia i, amb 75.000 pessetes a la butxaca, es disposava a seguir una ronda que li hauria pogut facilitar fins un quart de quilo.

El «correu» en aquesta ocasió s'havia acostat a ciutats no «cremades», Oriola, Sax i Almoradí. Perquè a Ala-

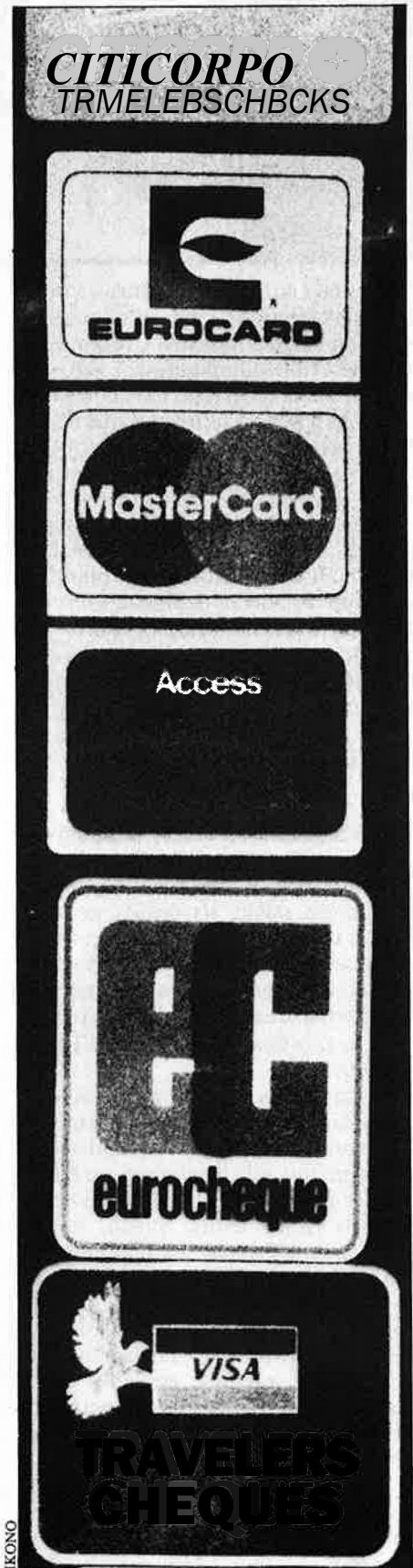
cant ja l'havien capturat anteriorment després d'estafar dos euroxecs en una sucursal del Banco Central i tres més en una del Bilbao. El succés no és anecdòtic ja que M.R.F. és una de les quinze persones detingudes a Alacant i les comarques del sud en el darrer trimestre. Una xifra que, amb l'estiu, encara augmentarà.

El sud valencià està considerat ja com estació de desembarc i neteja de nombrosos documents de crèdit bancari furtats arreu d'Europa, principalment *eurocheques* o *travellers*. L'últim port d'un viatge llarguíssim que, iniciat a Frankfurt, Roma o Brussel·les, fa escala a Barcelona davant una tripulació internacional de luxe.

Els quinze detinguts, de distintes nacionalitats, eren tots correus o canvis-tes d'aquests xecs furtats a Europa i són senzillament una prova —una més— que, com afirmava no fa gaire el governador civil, Virginio Fuentes, «Alacant encapçala el rànking de la delinqüència internacional». Aquesta declaració, que fou pronunciada durant la presa de possessió del nou comissari provincial de policia, el cartagener

Els euroxecs, un delictes molt lucratiu.

IKONO

Sebastià García Raja, contrasta amb les tesis oficials de l'anterior comissari, Juan Miguel Sánchez Crespo, que fou destituït fulminantment del seu càrrec. Sánchez Crespo havia declarat fa temps a aquest setmanari que la delinqüència internacional «no era tan important» a la costa i els pobles del sud, i que realment es tractava d'«escàndols de periodistes». El cert és que el nou comissari ja ha confirmat que reestructurarà i reforçarà la plantilla del grup de policia dedicat a afers de delinqüència internacional. Aquest és, junt amb les drogues i les estafes immobiliàries, el tema més important segons el governador.

Uruguaians, xilens, argentins

Dos argentins i les seues companyes, de nacionalitat espanyola, foren detinguts el passat 29 de juny a València. Els havien seguit els passos polítics suïssos i alemanys, que marxaren finalment sense aconseguir localitzar-los. Els detinguts formaven part d'una banda internacional dedicada en exclusiva a la falsificació industrial d'EU o *travellers*.

Els membres de la Brigada Judicial valenciana que desarticulà el grup els incautaren, en els dos pisos-fàbrica que posseïen, una pila d'impresos en blanc per fer passaports i targetes d'identitat dels Estats Units, Suïssa, Itàlia, Alemanya i França, com també un gran volum de targetes de crèdit de diverses oficines bancàries, una impressora, una gravadora, matrius, plàstics i tota mena d'útils per a la legalització de targetes robades, gravades o en blanc. Tenien, també, segells metàl·lics per calcar els encunys i membrets diplomàtics de diverses ambaixades i consolats. La banda —segons els càlculs fets per la policia— podria haver aconseguit fer-se amb uns mil milions de pessetes. Unes xifres que no s'ha-

vien tornat a veure des que fou desarticulat a Madrid el grup de falsificadors encapçalat per Moreno Washington, la caixa del qual acumulà moltíssims més milions.

iPerò, què és un «eurocheque»? El sistema «eurocheque» és un sistema de pagament internacional basat en la utilització de dos instruments, la targeta de garantia de xecs i el xec pròpiament dit. Mentre que els *traveller* o xecs de viatge porten dues firmes, els euroxecs tan sols en porten una.

La comunitat euroxec està integrada per diverses institucions de crèdit, i en formen part vint-i-un estats europeus. Les targetes bancàries robades en múltiples països europeus s'introdueixen a l'Estat espanyol per Barcelona, seu central de les operacions fraudulentament. Allí, una embolicada xarxa de grups dedicats a l'estafa internacional organitzada compra els documents europeus de pagament que la delinqüència comuna els ofereix. Tant els euroxecs com els *traveller* són immediatament falsificats per una experta i tecnificada cort d'especialistes.

Generalment són sud-americans els que intervenen en aquestes operacions. «Sud-americans, i més concretament uruguaians —informa un membre de la policia judicial alacantina adscrit a la Brigada de Delinqüència internacional—. Aquests, els uruguaians, componen l'estrat més baix de la banda. Són els correus, els desesperats, aquells que s'ho juguen tot perquè ja estan massa rebregats, els coneixem massa».

Cobren a comissió, un tant per cent sobre el valor dels xecs introduïts, «i ara ja no gasten el cotxe per als seus desplaçaments perquè estan massa cremats». Així, doncs, van i vénen en un mateix dia, si és possible, emprant l'autobús. «O siga, cobrar i eixir volant». La banda pot dividir-se per nacionalitats. Cada branca nacional aporta una fase a l'estafa. Així, men-

tre els xilens i els italians són grans especialistes en falsificacions i són els cervells de les falses operacions bancàries, els uruguaians, argentins i espanyols s'ocupen generalment de les tasques «domèstiques», és a dir, de veure-seles amb els caixers o d'escapar-se cames ajudeu-me de la banca o dels setges i les batudes policials. Els alemanys i altres súbdits europeus que practiquen el lucratiu esport de l'euroxec no solen treballar amb els «sudaques».

El passat 25 de juny el Grup de la Delinqüència Internacional pertanyent a la Xefatura Superior de Policia de Barcelona detenia, «després de mesos de laborioses investigacions», el cordovès José Soto Martínez, de 55 anys, «amb diversos antecedents penals, com estafa, falsificació, lesions, robatori i tinença d'útils per al robatori».

Després dels registres efectuats en els dos domicilis que Martínez Soto havia llogat, es va poder comprovar que l'andalús posseïa un veritable magatzem per a la preparació d'euroxecs, que entusiasmaria el millor falsificador del món.

Les operacions realitzades per la banda a què servia el cordovès encara no havien recaptat una suma tan fabulosa com l'obtinguda pels argentins-valencians dels mil milions. Segons el material que els fou intervingut, però, havien cobrat ja més de vint milions il·legalment. I de fet, tot estava a punt perquè aquesta xifra es multiplicàs astronòmicament.

La banda de la costa

tCom arriben a mans de les bandes tantes targetes, tants *travellers* i tants documents de crèdit? «Els responsables en són els 'descuiders' —diu el cap de la Brigada Judicial alacantina—, que generalment són també sud-americans o italo-americans, professionals del furt organitzat en hotels, discoteques o restaurants i, en general,

per centres amb molt de moviment turístic. Sostreuen fonamentalment els portafolis dels cotxes, sobretot, en els grans aparcaments, que per a ells representen el lloc ideal. Amb els xecs sovint hi ha els corresponents documents identificatius dels estrangers robats».

Aquest és un sistema generalitzat. «Però n'hi ha d'altres, com el de la 'taca', el robatori en la mateixa cua de la caixa d'un banc. Amb l'excusa que algú la porta a la jaqueta o a la camisa, l'amabilíssim delinqüent introdueix fàcilment la mà a la butxaca del turista, i hàbilment es fa amb les seues targetes bancàries».

Després, segons la policia, els «carteristes» no poden usar per ells matei-

A Conca, Albacete o Guadalajara no es registren falsificacions d'euroxecs. Són ciutats que resten lluny del tràfic de drogues i del turisme massiu. Allí, un «correu» pot ser detectat fàcilment pel seu accent o pel to inhabitual de la seua pell, com aquell uruguaià que fou sorprès en acte de servei quan intentava canviar un *traveller* a un banc de Valladolid.

Les bandes actuen, doncs, de la Costa Brava a la Costa del Sol. A Barcelona hi ha les millors impremtes per al frau, es recapten els documents a «maquillar» i s'elabora la llista de bancs i *viatgers*. I a Alacant, Oriola, Calp, Benidorm, Altea, Asp, Santa Pola, Benissa o Torrevella hi ha actuacions i de-

«Me'n vaig a la perruqueria»

Els euroxecs s'estenen en pessetes i l'import mai no pot excedir-ne les 25.000. Aquesta és una mesura important de regulació i control amb què els bancs impedeixen el cobrament acumulat de grans quantitats, alhora que es protegeixen contra les falsificacions i les fortes estafes. Però també obri una porta doble per als eurodelinqüents que, d'aquesta manera, no han de passar la dura prova de les possibles conformitats reclamades per l'entitat bancària a les institucions estrangeres de crèdit que, suposadament, emeteren els documents presentats.

«Per tal de no desvetlar sospites —diuen fonts bancàries— els falsificadors tenen el costum d'atomitzar el cobrament, de manera que mai no tracten de canviar en un mateix establiment quantitats superiors a les 75.000. És a dir, tres *travellers*. I tot i així, resulta molt arriscat, ja que mai no paguem sense documentar a fons més de dos xecs, i sovint ho comprovem fins i tot per a un de sol...», conclouen els tècnics bancaris.

La falsificació augmenta, tanmateix, la seua tecnologia i les seues habilitats. És el cas, digne de figurar a les antologies de guant blanc, de les estafes comeses des de començaments de juny en diverses oficines bancàries de les illes. Euroxecs procedents de canvi, principalment d'agències de viatges, s'estenien sense el menor defecte i es lliuraven en l'acte. L'únic problema era que el taló, a les poques hores, esdevenia blanc del tot, ja que les dades i la signatura havien estat escrites amb un retolador «mentider», la tinta del qual no trigava a esvanir-se.

Tot i que les mesures de control esdevenen cada vegada més rigoroses i les comprovacions, són més insistents, el cert és que per més recomanacions que facen els bancs, l'estafa dista molt de fer-se impossible. I segons aquest tècnic, la intuïció, la mundologia i la psicologia aplicada no són un mal ajut per al caixer que ha de detectar l'engany. «A vegades és l'observació el que et fa pensar que alguna cosa no funciona. Això és el que ens passà amb una argentina. S'excedia en familiaritat, parlava massa, era extraordinàriament amable, molt més del normal, i es feia massa la simpàtica. De sobte, vam notar que el seu passaport contenia una entrada molt estranya, des de Portugal. Ella també s'adonà que passava alguna cosa. Aleshores va dir: 'Tomé de seguida, vaig un moment a la perruqueria...' i ja no l'hem vista mai més».

El límit màxim de 25.000 pessetes protegeix els bancs d'unes estafes més fortes.

xos aquesta documentació que han aconseguit. Per tant, es veuen obligats a vendre-la a les organitzacions de la gran delinqüència». A partir d'ací es posa la cadena en funcionament. Els tècnics manipulen les targetes i els documents d'identitat, preparen passaports del país que siga tot substituint la fotografia original per la del futur «correu», i hi anoten el mateix nom i cognoms que apareixen al taló que es vol presentar al cobrament. Els «correus» o cobradors, ja investits amb la nova nacionalitat, comencen a desplaçar-se per les ciutats on s'ha acordat dur el colp a terme. Quasi sempre en la costa, de Barcelona a Marbella. «Sí, la banda té una sèrie d'individus que es mouen per la costa —diuen al grup de la Delinqüència Internacional a Alacant—. S'aprofiten del gran moviment turístic i de l'enorme quantitat d'operacions bancàries que es fan a l'estiu».

tencions a bastament. «De tota manera», diuen a la Brigada Judicial, «Alacant ja quasi l'han abandonat, com Benidorm. Sobretot, perquè ben aviat els vam posar la mà a sobre i han tingut ja moltes enganxades. Ara ho intenten per Oriola, Sax, Almoradí, llocs que, segons creuen, són de poca vigilància bancària». Encara els és molt fàcil, però, cobrar un *traveller*».

El cobrament es du a terme en dos o més bancs, sempre pròxims l'un de l'altre. «Quan veuen el més mínim gest estrany en el personal de l'oficina, ixen correns immediatament. Automàticament difonen la foto del 'correu' per tal d'evitar que caiga un nou banc. Si aconseguim identificar-los, immediatament avisem la Interpol. És quasi segur que la seua fitxa apareixerà en alguna comissaria estrangera, i aleshores resulta fàcil esbrinar a quina banda pertanyen».